

© Совет на Европа/ Европски суд за човекови права, 2015. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот. За понатамошни информации видете ја целосната назнака за авторски права на крајот на овој документ.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2015. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2015. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Информативна белешка од судската пракса на Судот бр. 174

Мај 2014 г.

Случајот на Вељо Велев против Бугарија - 16032/07

Пресуда 27.5.2014 [Секција IV]

Член 2 од Протоколот бр. 1

Право на образование

Одбиено барање на притвореник да се запише во затворското училиште: *повреда*.

Факти – Во 2005 г. жалителот, притвореник, побарал да се запише во затворското училиште. Неговото барање му било одбиено најпрво од затворските власти и конечно од Врховниот управен суд. Директорот на Затворот сметал дека доколку бил осуден жалителот, којшто претходно веќе еднаш бил осуден, би бил рецидивист и затоа требал да биде издвоен од затворениците не-рецидивисти. Врховниот управен суд го одбил неговото барање по друга основа тврдејќи дека правото на образование се однесувало само на осудените затвореници, а не и на притворениците.

Право - Член 2 од Протоколот бр. 1: Судот потсети дека законски затворените затвореници и понатаму ги уживаат сите основни права и слободи гарантирани со Конвенцијата, освен правото на слобода. Последователно жалителот и понатаму имал право на образование согласно членот 2 од Протоколот бр. 1. Правото на образование наметнувало обврска за Бугарија да обезбеди ефективен пристап до образовните установи, вклучително и затворските училишта. Последователно, Владата го имала товарот да покаже дека тоа што тие го исклучиле жалителот било предвидливо, заради остварување на легитимна цел и сразмерно на таа цел. Судот сметаше дека постоел простор за сомнеж дали исклучувањето било доволно предвидливо со оглед дека релевантната законска рамка предвидуvalа осудените лица да имаат право да бидат вклучени во образовните програми и дека одредбите во врска со осудените затвореници биле подеднакво применливи и за притворениците. Отсуството на јасност во статутарната рамка се отсликувало во фактот дека понудените причини од страна на националните власти за неговото исклучување биле различни: директорот на Затворот и Министерството за правда го нагласиле потенцијалниот рецидивизам на жалителот, додека Врховниот управен суд се фокусирал на притвореничкиот статус на жалителот.

Владата се потпираше на три различни основи за да го оправда исклучувањето на жалителот од училиштето. Што се однесува до нивниот прв аргумент дека било несоодветно за жалителот да посетува настава со осудени затвореници, Судот забележа дека жалителот немал никакви приговори во однос на тоа, и дека немало докази кои покажале дека би им било наштетено на притворениците доколку посетувале настава со осуденици. Исто така Судот не сметаше дека тоа што не се знаела должината на притворот било валидно оправдување за нечие исклучување од образовните програми. Конечно што се однесува до третиот аргумент на Владата дека жалителот ризикувал да биде осуден како рецидивист, така што не било од интерес на затворениците не-рецидивисти да посетуваат настава заедно со него, Судот потсети дека жалителот имал право на презумпција на невиност и оттука не можел да биде класифициран како рецидивист. Во контекст на овие размислувања и препознавајќи го несомнениот интерес на жалителот да го заврши своето средно образование, Судот сметаше дека одбивањето тој да биде запишан во затворското училиште не било доволно предвидливо, не се водело од легитимна цел или не било сразмерно на таа цел.

Заклучок: повреда (едногласно).

Член 41: 20.000 евра за нематеријална штета.

© Совет на Европа / Европски суд за човекови права
Ова резиме на Регистратурата не го обврзува Судот.

На овој линк може да се најдат [Информативни белешки од судската пракса](#)

© Совет на Европа/Европски суд за човекови права 2015

Официјални јазици на Европскиот суд за човекови права се англискиот и францускиот. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот, ниту Судот презема било каква одговорност за неговиот квалитет. Преводот може да се префрли од HUDOC базата на податоци за судската пракса на Европскиот суд за човекови права (<http://hudoc.echr.coe.int>) или од други бази на податоци со кои Судот го споделил. Може да биде репродуциран за некомерцијални цели под услов да се наведе потполниот наслов на предметот заедно со горната назнака за авторски права и споменувањето на Human Rights Trust Fund. Ако постои намера да се употреби некој дел од овој превод за комерцијални цели, Ве молиме контактирајте ги publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2015.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2015.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.